TRES

ORATIUNCULÆ

HABITÆ IN

Domo Convocationis Oxon.

LONDINI,
Apud C. BATHURST, & G. HAWKINS, in *Fleet-Street.*

OXONII,
Apud JACOBUM FLETCHER.

B L

LECTORI.

QUOD oratiunculas haſce, ſubitas quidem & penè extemporales, edendas curavi, non ex judicio, aut voluntate meâ factum eſt; ſed planè ut obviam irem malevoli cujuſdam CANONICI *injuriis. Nam ex quo tempore libertatis & patriæ laudes, & ingenuarum artium ſtudia, & optimorum civium virtutes in ſenatu noſtro celebrare aggreſſus ſum; &, quod neutiquam a meo munere alienum eſſe arbitrabar, novorum hominum in rempublicam perfidiam & proditionem leviter notavi; ita rei novitate perculſus eſt vir iſte magnificus, ut ultra modum intumuerit (quanquam ſemper intumeſcit notabiliter) meque in conviviis rodere, maledictis laceſſere, & procaciſſimâ cenſurâ in odium & invidiam vocare vix uſquam deſtiterit. Neſcio, an credat ſuam in rem benè conducere, ut in me invehatur. Sed ideò hæc atrocior mihi videbatur contumelia, quòd neque is ſermoni meo interfuiſſet unquam, (quem profectò malebat ſibi audiendum ex interpretibus) neque ego verbum quidem unum dixiſſem de* GIGANTUM

FILIIS, *de* FUNEBRIBUS LAUDATIONIBUS *de* * PLUMBEIS HOMINIBUS; *ne verbum quidem unum de* PLUMBEIS HOMINIBUS. *At neque nunc dicturus ſum: adeò clementis ſum animi & manſueti. Verùm hercle (ne jocoſiùs hæc videar dicere, quum ſeriam rem ago) in tam illiberali ingenio, tamque immiti ſuperbiâ quid ego miror, ſi gloria præſtantiſſimorum virorum, & accuſatio nefariorum ei ſit offenſioni? quid miror, ſi vultus ingenuus, ſi mores ſeveri, ſi vox libera ei non ſit ferenda, cui deeſt purpurato dignitas, ſenatori gravitas, ſacerdoti ſanctitas, civi urbanitas, homini humanitas? qui cùm me accuſat, almam Academiam accuſat; cùm meas improbat laudationes, ejus improbat judicia; & verecundis meis oratiunculis iraſcendo, & pios queſtus ex alienâ fide damnando, ſuas ineptias ſuamque malitiam apertè fatetur. En, hic ille eſt, qui modò dite ſacerdotium arroganter recuſavit: nempe cogitat (vide, quid avaritia impudenter cogitat!) ditiſſimum; quo ſcilicet erit contentus; & quo (eheu!*

* Τὸ (PLUMBEIS) Epitheton Anglicè idem ſonans. Vide DUNCIAD.

(eheu! ita eſt ſeculum) fortaſſe donandus. Nos autem nonne intereà his ipſis præclarè admonemur, quid de re ampliſſimâ, de ſpecioſis titulis de regum, quæcunque ſunt, donis ſtatuat deus optimus maximus; quanti faciat, et quàm nolit ea eſſe virtutum præmia; quæ talis vir, qui virtutibus planè omnibus caret, ſine aut periculo, aut contentione, aut ſumptu ſibi potuit comparare? Qui in hôc illuſtri literarum domicilio, cui tamen eſt infenſus, et cujus jura palàm violavit, ornatiſſimam habet ſedem et fructuoſiſſimam; ipſe prætereà literis vix mediocriter imbutus, aut ullis artibus, niſi quas, ſi bonus eſſet civis, prorſus neſciſſet. Hæc tibi, Lector, diligentiùs expoſui, ut ſcias, is quid ſit hominis, qui me immerentem ultrò eſt inſectatus; veniamque ut orem his oratiunculis, quæ magnis illis nominibus, quibus honores ſuos reddere mihi mandatum erat officium, nequaquam omninò ſunt dignæ; vix fortaſſe & meo. Quid igitur? ſi quæ minùs adriſerint, pulchrè memineris ea me emiſiſſe malo coactum. Et certè, qualiacunque ſunt, in iis ſatìs conſtat tale me ſervâſſe temperamentum;

tum; ut tantùm abſint a petulantiâ criminationes meæ de peſſimis civibus, quantùm præconia de optimis abſunt ab adulatione. Quapropter ruſtica hujus CANONICI *convitia, inſolentiæ, minæ, faſtus quid me commoveant; ſi ego is ſum, qui vaniſſimo corvorum ſtrepitu, quippe auratis indutorum plumis, nunquam exarſerim? Immò verò, quidni hæc omnia mihi laudi ducam? ſanè ducam oportet, ſi hodie, ſi hæc præfatus eâ, quam nuper me inveniſſe mihi ſemper gratulabor, apud Academicos meos gratiâ valeam. Sed hactenùs de odioſi iſtius hominis intemperantiâ. Neque enim pudoris eſt mei plura adjicere; neque is dignus eſt, in quem me totum parem. Prætereà autem hanc deponere perſonam (quam neque appetivi, nequeo etiam ſuſtinere) jamdudum cogito; atque iterum ad limen Muſarum me recipere. Ibi ſanè omnia & ingenio meo aptiora erunt, & ſenectuti meæ jucundiora. Ibi faciliùs, forſitan & tutiùs, poſſim veritatem colere, patriam diligere, & patriæ inimicos odiſſe, & ridere meos.*

EX AULÂ B. M. V.
CAL. DEC. MDCCXLIII.

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

xviii Kalendas Maii MDCCXLIII.

Cùm illuſtriſſimus Princeps

JACOBUS HAMILTON,

Dux de Hamilton & Brandon,

Præſentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSÂ.

INSIGNISSIME

VICECANCELLARIE,

ET VOS

EGREGII

PROCURATORES,

PRÆSENTO VOBIS hunc illuſtriſſimum Principem, JACOBUM HAMILTON, Ducem de HAMILTON et BRANDON;

optimæ indolis adoleſcentem, et ſui ordinis ſpectatiſſimum: adoleſcentem verecundiâ quidem, ſed virum prudentiâ, ſed ſenem gravitate. Cui ſumma in deum, in parentes, in patriam pietas, ſumma eſt ſtudiorum et ingenuarum artium, quibus ipſe ſemper vacavit, reverentia et amor. His accedit comitas ſingularis; quam tantam ille habet a naturâ, ut vix majorem in ullo alio cognoverim: quæque, egregia virtus, ſola facit, ut cæteræ animi et naturæ dotes, ſi deſunt, minus deſiderentur, ſi abundant, eluceſcant magìs. Itaque gratulor reipublicæ, et almæ huic Academiæ, et literis ipſis pro ingenio tali; quod in homine adoleſcente rarum eſt, in nobili verò rariſſimum. Et mihimet ipſi etiam gratulor, quòd mihi datum eſt, ornatiſſimum Ducem, mihique chariſſimum, apud vos commendare: quem ſpero equidem, et (ſi benè virtutes ejus mihi ominantur, ſi, quæ optimè habent ſibi

principia, maturuerint) ſpondeo futurum domûs HAMILTONIÆ decus, patriæ ornamentum, Academiæ patronum, et, quod caput eſt omnium, aſſiduum pulcherrimæ libertatis propugnatorem et vindicem. Nunc verò, etiamſi hanc laudationem meam, non tam benevolentiæ, quàm judicii mei teſtimonium eſſe velim; nequaquàm tamen pro meâ conſuetudine facerem, neque quod nobiliſſimi Ducis, modeſtia pateretur, ſi eum laudibus, quanquam veriſſimis coràm onerarem: præſertim quum clariſſimus ipſe Vicecancellarius mores ejus, ut quos penitus inſpexerit, publicè privatimque celebravit; et cæteros Academiæ alumnos rectè monuit ad ejus exemplum. De ſplendore generis, et vetuſtate familiæ HAMILTONIÆ et DUGLASSIÆ, unde Dux nobiliſſimus eſt oriundus, quâ nihil clarius, ne quidem domus regia, (quippe in Galliâ, in Germaniâ, in Italiâ, in omnibus ferè Eu-

ropæ gentibus ſunt principes et primarii viri, qui ab hâc ſtirpe originem ſuam ſe accepiſſe gloriantur) quot et quanta prædicarem, ſi mihi ſpatium eſſet dicendi? At neque tum prædicarem, ni eximius hic noſter juvenis prædicationem meam poſſet adjuvare; et patriam domum moribus et ingenio ornare ſuo. Sed enim ornat. Dumque ornat, quàm diſſimilis eſt iis adoleſcentibus, qui in Academiâ, tanquam in circulis ruſticorum verſantur; et, ſi amplas habent facultates et lautum patrimonium, ideò nihil omninò ſibi putant deeſſe: qui jactant tum demum ſeſe optimis imbutos artibus, ſi potandi, venandi, et aurigandi ſunt peritiſſimi! Quàm hic autem diſſimilis eſt iis nobilibus, qui, ut nos ad nobilitatis ſuæ memoriam revocent, majorum imagines oſtendunt; ipſi nimirùm honeſtæ familiæ, ſed vitæ infamis, ſine virtute, ſine gloriâ! At verò, quàm diſſimillimus eſt novis iſtis hominibus,

qui

qui ſuperbos titulos et ingentia nomina quærentes (quæ quidem ſalvâ et florente republicâ deſperâſſent) non excellentiâ generis, aut majorum famâ, ſed flagitiis ſuis, ſed perfidiâ ſummâ fiunt nobiles : adeò ut de celsâ illâ et ampliſſimâ, in quam aſcenderunt, dignitatis ſede dignitatem jam penè omnem ſuſtuliſſe videantur! At non hîc noſtrum eſt cum iniquitate temporis pugnare. Suo jure utantur aulici : emant, vendant, corrumpant, corrumpantur. Vos autem, viri integerrimi, antiquum veſtrum ſemper ita tenete morem, veſtram tenete authoritatem philoſophiæ præſidiis, fide et firmitate animi, et liberali ſemper ita munitam cuſtodiâ ; ut hunc ſenatum, hanc venerabilem domum nulla unquam attingat infamia ; ut neque judiciis, neque conſiliis veſtris nefariorum hominum interponatur potentia ; ut denique Academici honores nemini deferantur, niſi qui ſit digniſſimus, et honori-

bus illis et majoribus ſuis. Digniſſimum ſanè et his, et illis, et quovis honore *Vobis nunc præſento*, illuſtriſſimum nempè hunc Ducem, *ut admittatur ad Gradum Doctoris in jure civili, honoris causâ.*

ORA-

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

viii Kalendas Septemb. MDCCXLIII.

Cùm Vir nobiliſſimus

GEORGIUS HENRICUS LEE,

COMES de LITCHFIELD,

Præſentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSÂ.

INSIGNISSIME

VICECANCELLARIE,

ET VOS

EGREGII

PROCURATORES,

PRÆSENTO VOBIS hunc nobiliſſimum Comitem, GEORGIUM HENRICUM LEE, COMITEM de LTICHFIELD:

qui, quum ſit clarus genere, et ampliſſimâ natus familiâ et ſpecioſâ, nullâ tamen eget commendatione majorum. Quicquid enim in viro nobili aut requirere, aut amare ſolemus, ſive elegantiam ingenii, ſive probitatem morum, ſive, quod omnium eſt pulcherrimum, amorem patriæ; in hôc ſpectatiſſimo juvene hæc inſunt omnia. Ac, cùm vobis benè cognitum eſt et perſpectum, quàm benigna ſit ejus natura, quâ induſtriâ ab ineunte uſque ætate ſeveriora ſtudia coluerit, quàm inſtructus ſit et ornatus ingenuis artibus; haud equidem vereor, ne adulatoria hæc videatur, aut in oſtentationem compoſita oratio: haud vereor modicas illi laudes tribuere, cui maximæ, cui aſſiduæ debentur. Etenim hic eſt, hic eſt ille noſter; qui penè puer ſenator factus nihil pueriliter dixit, nihil fecit; ſed pulchra, ſed honeſta, ſed præclara omnia. Quæque hæc omnia, quæque ingenium et

eruditionem et eloquentiam ſuam maximè commendabant, et nunc commendant, en illi liberalis facies, jucunda gravitas, et ſenatorius decor: quæ paucis hujus ſeculi adoleſcentibus, immò ſui ordinis paucis contingunt: adeò ut vir nobilis, ſi quando de rebus graviſſimis diſſeruit, bonorum animos confirmaret argumentis, etiam malorum deliniret voluptate. Age verò, quam gratiam, quam gloriam illuſtriſſimus COMES tum conſecutus eſt, quum vox populi, quum ſenatus ſummâ voluntate bonorum omnium eum ipſum unum ex judicibus conſtituit de ſummis reipublicæ negotiis; atque ita conſtituit, ut quem veriſſimum judicem putaret! Fuit profectò veriſſimus. Et niſi ſi virtus ejus et firmitudo animi cedere tandem fuiſſet coacta iniquitati temporum, ac prævaricationi malorum civium; jam omninò ſalva eſſet reſpublica, libertas ſalva. Olim meliora forſitan ab optimatibus

noſtris ſperemus; certè omnia, firmatâ ætate, ab hôc honeſtiſſimo adoleſcente; quem nunquam a ſeſe diſceſſurum, et cujus diligentiam et fidelitatem nunquam reipublicæ defuturam mihi perſuaſiſſimum eſt, et vobis, et omnibus. Quid enim? Anne fas eſt dubitare de fide ejus, qui veſtigiis patris optimi ingreſſus nil planè metuit, niſi quod bono cive ſit indignum: qui præſtantiſſimorum virorum exempla ſequutus ita animum formavit, ut alios nobiles excitet vocetque ad exemplar ſui: cujus denique in mente inhæreſcit ſanctiſſimum libertatis nomen; et cujus ſermo omnis cùm ad veritatem, tum ad dignitatem patriæ eſt accommodatus. Sed neque modò in curiâ et conſiliis publicis, ſed etiam in otio et privatis officiis ipſe ita ſibi cunctos devinxit humanitate ſuâ et ſingulari comitate, ut graviſſimi ſenes eum ament, probiſſimi juvenes admirentur, colant amici, obſervent propinqui, invide-

ant pauci, oderit nemo. Prætereo ſtolida oppidani cujuſdam convicia, quæ nuper boando jactavit vir levis et ineptus, et facilis capi veteratoris iſtius inſidiis, qui res omnes aſtu ſolet tractare, ut ſuis commodis pareant. Ecquid igitur mirum, ſi eximius juvenis, quamvìs univerſo ſenatui, et celeberrimæ huic Academiæ ſit probatus, (iis ſanè merito probatus, quibus eſt ornamento) uni iſti, tali viro, diſpliceat? Talibus uſque diſpliceat, uſque inimicis patriæ moleſtus; dum ſummâ ſuâ virtute, et optimâ famâ et optimæ mentis conſcientiâ fruitur; propter quas oppidani iſti honores (ſiqui modò ſunt honores) ei denegantur, hi Academici decernuntur. O! ſi ſic ſemper curemus decernendos, civibus nimirùm huic ſimillimis; non quia nobiles ſunt, aut quia Academici, ſed quia viri boni, et bonorum et doctorum amantiſſimi; non quia hoſce petunt honores, ſed quia merentur: quod quidem genere, et nobilitate.

tate, et cunctis nominibus, et cunctis honoribus est ornatius. Itaque vehementer gaudeo, et vobis gratulor, quòd, quum alma Academia adstruendum censuit, quantum amplissimum potest, famæ et dignitati hujus nobilissimi COMITIS, id planè meritis detur; magnis omninò meritis hujus integerrimi viri: Quem ego quidem nunquam intueor, quin illi precer fausta omnia, et læta omnia; nunc verò maximè, quum eum *Vobis præsento, ut admittatur ad Gradum Doctoris in jure civili, honoris causâ.*

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

viii Kalendas Septemb. MDCCXLIII.

Cùm Vir nobiliſſimus

JOHANNES BOYLE,

COMES de ORRERY,

Præſentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSÂ.

Inſigniſſime Vicecancellarie,

ET VOS

EGREGII PROCURATORES,

PRÆSENTO VOBIS hunc nobiliſſimum virum, JOHANNEM BOYLE COMITEM de ORRERY, hunc ornatiſſimum virum, hunc, in quo glorior, * LÆLIUM meum: qui a puero mirè ſtudioſus, et avito præditus ingenio, in almæ noſtræ Matris ſermone ità fuit educatus, ut omni liberali doctrinâ, et Græcis literis et Latinis haud quiſquam hodiè ſit eruditior. Anglicani verò ſermonis tanta ei eſt elegantia, tanta oris ſuavitas, tanta comitas

* Vide SCAMNUM ad Verſ. 150. Vide TEMPLUM LIBERTATIS ad Verſ. 388. Lib. 1. et ad Verſ. 28. Lib. 2.

cum gravitate judicii conjuncta et in dicendo et in ſcribendo, (Lyrica ejus opera teſtes, et diſertiſſimæ epiſtolæ, et jucundiſſima convictio) ut ſæpiſſimè arbitratus ſim, Apollinem ipſum, ut ita dicam, ſi Anglicè loqueretur, hunc quidem velle imitari. Porrò autem, ut iis ſtudiis, quæ homine ingenuo ſunt digniſſima, ſic et iis virtutibus, quæ ingenuum animum maximè exornant, eſt politiſſimus. En vir enim, quo nihil humanius, modeſtius, ſanctius: cujus neque mentitur oratio, neque vultus. En paterfamilias prudens, maritus continens, amicus fidelis, hoſpes liberalis, fautor et patronus literarum (eheu, jam ſeneſcentium!) munificus; quod ſatìs re declarat ſplendida illa librorum copia, quibus bibliothecam Ædis Chriſti adauxit: atque beneficium ideò erat amplius, quòd nemo meliùs aut utiliùs eo fruatur, quàm is ipſe, qui donavit. Neque verò eſt mirum, quòd in hôc clariſſimo viro tot animi dotes, tot-

que naturæ bona, optimarum artium ſtudiis exculta, reperiantur; quum hæc omnia illi planè ſunt gentilitia. Quàm illuſtria enim ſunt avorum ejus, proavorum, atavorum nomina apud noſtros, apud exteros, apud eruditos omnes! Adeò ut hic unus fortaſſe de tot nobilibus ſui temporis ab ſtirpe ipſius Philoſophiæ oriundus eſſe videatur. Sed jam, miſſis ceteris, quem civem cernimus, quem ſenatorem! diligentem, frugi, ſagacem, incorruptum; pro cauſâ patriæ, pro ſalute populi pertinaciſſimum: tum maximè, quum * PLUTUS iſte, iſte ſiniſter loci Genius omni ſcelere, ac pro ſuo arbitrio, Britanniam noſtram lacerabat. Hoc eſt, quod vobis (vobis enim ſcio quàm ſit acer et conſtans libertatis amor) de meliore notâ nobilem commendet; hoc eſt, quod Academicum: et magnæ quidem hoc vobis gloriæ duco, quòd nemo ad hunc uſque diem de Academiâ

* De PLUTO vide TEMPLUM LIBERTATIS.

potuit benè mereri, qui non optimè meritus eſt de Republicâ. Siquidem parùm eſt, quòd quis ſit comis et generoſus, niſi eſt bonus civis: et parùm proſunt, parùm profectò proſunt liberaliſſima ſtudia, et maximarum rerum ſcientia, et maximarum virtutum exercitationes, niſi noſtros impellunt animos incenduntque ad conſervandam libertatem. Itaque nihil magìs in homine hôc præſtantiſſimo laudandum eſſe cenſeo, quàm ſuam erga patriam pietatem: nihil ipſe magìs (et hoc ſemper erit moris mei) laudare geſtio; nequaquam metuens aut vituperationem, aut odium iſtorum, qui hanc laudationem meam propter ſua facinora ad contumeliam accipiant; ac, cùm eximii hujus viri prædicantur virtutes, ſua vitia ſibi exprobrari putent. Rectè equidem et callidè putant. Haud enim ſatis dignè collaudandi ſunt optimi cives, qualis hic eſt, niſi inſigniter ſatis notentur peſſimi, quales ſunt, qua-

les ſunt---At vos noviſtis homines ; noviſtis pecunioſos iſtos, ſed et ſordidos homines, qui oratorio ſuo ingenio, id quicquid eſt, et ſenatoriâ ſuâ potentiâ, quæ maxima eſt, ad perniciem patriæ utuntur ; et libertatem idcircò defenſitaverunt vehementer, ut eam tandem prodant turpiſſimè. Noviſtis homines, qui ſe primos omnium eſſe contendunt, proceres, antiſtites, principes Reipublicæ ; qui tamen ſimulatione pietatis nihil non impiè faciunt, et ſimulatione publicæ utilitatis omnia (pro dolor !) ſanè apta eſſe vident ſuis commodis ſuoque imperio. Verùm plura vetat optimi hujus viri verecundia, fortaſſe et ætas mea, quæ nunc quidem malè ſuſtinet oratoris partes. At vos, ſi laudationibus meis faveatis, ignoſcite, quæſo, meæ indignationi ; quæ, ſiqua eſt, eſt honeſtiſſima ; quum unum quidem hoc cogito non tantùm in hâc oratiunculâ, ſed in omnibus ſcriptis meis, et in omni vitâ ; ut ſatisfaciam opinioni

nioni veſtræ, et præſtem eam, quam Reipublicæ, quam Academiæ, quam ingenio huic excellenti et ſummo meo amico debeo reverentiam. Atque, ut vobis eſt pulcherrimum, illuſtrem hunc COMITEM in veſtrum ſenatum legiſſe; (illuſtriorem ſanè legiſtis nunquam) ſic mihi quidem eſt gratiſſimum eum virum, quem meritò et arctiſſimè diligo, juſſu veſtro *Vobis præſentare, ut admittatur ad Gradum Doctoris in jure civili, honoris causâ.*

F I N I S.

B L